

דף ג.

עין משפט ב.

יו"ד סימן קכט פעיף א

א. המניח עכו"ם בחנותו ויצא או שהיה לו יין בספינה או בקרון והניחו עם העכו"ם והלך בעה"ב לבית הכנסת או לבית המרחץ, וה"ה אם העכו"ם היה מעביר לו חביות יין ממקום למקום והניחו לבדו, היין מותר ^ב.

הגה: ולכתחילה ^א לא יניח אדם בביתו יין או חומץ אצל העכו"ם לבדו.

א. ב. אפי' בעה"ב שהיה זמן רב בחוץ היין מותר, משום שהוא ירא שבכל שעה אומר עתה יבא ויראה אותי נוגע, ואם נודע שהעכו"ם סגר עליו החנות ^ד במנעול מבפנים, או הרחיקה הספינה או הקרון בענין שאין בעה"ב יכול לראותו היין אסור.

א. ג. במה דברים אמורים שהעכו"ם מפחד שמא יבא בעל הבית כל שעה ויראה אותו כשיש דרך עקלתון ^ה שיכול לבא עליו פתאום וכן כשהלך לבית המרחץ הלך דרך עקלתון שהעכו"ם אינו יודע שהלך לבית המרחץ אבל אם ראהו העכו"ם שנכנס לבית המרחץ וידע שלא ימהר לבא אם החביות פתוחות כיון שנעלמו מעניו אסורות ^ו, ואם הם סתומות אם יש בהפלגתו שיעור כדי שיוכל להסיר המגופה מהחבית ולהחזירה ותתייבש אסור.

הגה: וי"א דאם הם סתומות מותר בכל ענין שיין מספיק לו חותם אחד ^ז. ויש

ב. ממשנה ע"ז דף ס"ט.

ג. דלשון המשנה שם "המניח" קתני והיינו בדיעבד. ביאורי הגר"א אות א'.

ד. ודוקא כשהחביות פתוחות או סתומות ושהה שיעור שיסיר המגופה דהיינו הכיסוי. כ"כ הב"ח פשוט הוא.

ה. ויש להחמיר אף במניח עכו"ם בחנות וישראל יוצא ונכנס להצריך דרך עקלתון, ודלא כמו שכתב הר"ן. ש"ך ס"ק ח'.

ו. וכתב הש"ך דלדידן אין לחשוש לנגיעה אלא א"כ יש לו הנאה לשתייה או הנאה אחרת. ש"ך ס"ק י'.

ז. דעת ר"ת דבחנותם אחד סגי בדיעבד אפי' בלא הפסד מרובה. ש"ך ס"ק י"א.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

לסמוך על זה בהפסד מרובה.

יו"ד סימן קלא סעיף א

עין משפט ד.

א. ישראל שעשה יינו של עכו"ם בטהרה^ה כדי שיהיה מותר לישראל בין שמכר היין לישראל ולא פרע לו עדיין מעות^ט בין שלא מכרו לו אלא שהוא מטהרו כדי למוכרו עי"ז לישראלים, אם נתנו הישראל בחצרו של אותו עכו"ם עצמו והישראל דר בחצר^י היין מותר אפי' בלא חותם, ואפי' אם העכו"ם ג"כ דר שם, ואם אין הישראל דר באותה חצר אם דר באותה העיר^כ והבית שהיין בו פתוח לרשות הרבים מותר אם יש לישראל מפתח וחותם.

הגה: ובדיעבד מותר אפי' בחותם אחד^ל כמו שנתבאר בס' ק"ל.

א. ב. אם אין הבית פתוח לרשות הרבים אע"פ שהישראל דר בעיר^מ או בעיר שכולה עכו"ם אפי' בפתוח לרשות הרבים אסור אפי' בחותם תוך

ח. ממשנה ע"ז דף ס"א.

ט. כתב הש"ך בס"ק א' היינו בלא פרע לו כלום אבל אם פרע לו מקצת בענין שיש לישראל חלק ביין משמע מהרשב"א דהו"ל כיינו של ישראל שמונח ביד עכו"ם דמותר במפתח וחותם, ולדעת הרמ"א מותר בדיעבד גם בחותם אחד.

י. דנחשב כמו שומר שדי לו ביוצא ונכנס. ש"ך ס"ק ב'.

כ. אפי' ישראל אחר, כ"כ הב"י והפרישה, אבל לדעת הרשב"א אפי' בישראל זה לבדו דר בעיר אין העכו"ם מתיירא ליכנס שם ומזייף וע"כ בעינן ישראלים רבים, וכן דעת הר"ן ויש להחמיר במקום שאין הפסד מרובה לשתייה אבל בהנאה מותר אף שלא במקום הפסד, אבל אם העכו"ם ג"כ אינו דר באותה חצר והיא פתוחה לרבים מותר גם בלא חותם. ש"ך ס"ק ג'.

ל. ובמפתח וחותם מותר בהנאה אפי' אינו פתוח לר"ה ואין שם ישראל שדר בעיר וכן מותר בשתייה במקום הפ"מ, כ"כ הש"ך בס"ק ד' לדעת הרמ"א. ובט"ז בס"ק א' כתב דה"ה מפתח לחוד מהני.

מ. ואפי' הרבה ישראלים דרים בעיר אסור לפי שאין העכו"ם מפחד ליגע כיון שהוא שלו משא"כ ביין של ישראל ברשות עכו"ם דמותר בחותם תוך חותם או בחותם אחד בדיעבד שמפחד יותר אבל אם ישראל נכנס ויוצא מהני אע"פ ששהה זמן רב אם לא שהודיעו שהוא מפליג. ש"ך ס"ק ח'.

חותם עד שיהיה ישראל יושב ומשמר^ב, ואם יוצא ונכנס^א הרי הוא כיושב ומשמר.

א. ג. במה דברים אמורים כשהיין שבבית העכו"ם אותו עכו"ם הם בעליו, אבל אם נתן אותו בבית עכו"ם אחר מותר היין במפתח וחותם. והוא שלא יהיה העכו"ם האחר כפוף תחת יד העכו"ם הראשון שלו שייך היין, שאם הוא כפוף בענין שאם יבא ויגע ביין אינו רשאי הישראל למחות בו הרי הוא כאילו ברשות בעל היין.

א. ד. אם רוכלי ישראל רגילין לבא לעיר ואין לה חומה דלתיים ובריה בענין שיכולים שם לבא בכל שעה שירצו נחשב כמו ישראל דרים שם בעיר^ע וע"כ אם הבית פתוח לרשות הרבים מותר.

א. ה. אם הבית פתוח לאשפה או שיש בחצר כנגד פתח הבית חלון^פ פתוח לרשות הרבים או שיש לישראל דקל כנגד פתח הבית הכל נחשב כפתוח לרשות הרבים.

הגה: וחלון פתוח לא מהני רק ביום ולא בלילה^צ כמו שנתבאר בסוף סי' ק"ל.

א. ו. אם כתב העכו"ם לישראל על היין התקבלתי^ק, אם כשיבא הישראל להוציא היין אין העכו"ם מעכב עליו הרי הוא כיינו של ישראל ומותר במפתח וחותם, אפי' בעיר שכולה עכו"ם. אבל אם כשבא

ג. חמור כאן במטהר יינו של עכו"ם שאין העכו"ם מפחד מלנגוע בו כיון שהוא שלו משא"כ ביינו של ישראל ברשות עכו"ם דמותר בחותם תוך חותם או בחותם אחד בדיעבד ששם מפחד יותר. ט"ז ס"ק ג'.

ס. ואפי' שהה לזמן מרובה אם לא שהודיעו שהוא מפליג. ש"ך ס"ק ט'.

ע. ואפי' בלילה הוא מתיירא שמא יחשבוהו לגנב, ומ"מ בשבתות וימים טובים שאינו מתיירא מרוכלים הישראלים כי לא באים צריך שמירה. ש"ך ס"ק י"א.

פ. ומותר אפי' מה שבתוך החדר וכאן אמרינן חזקה שלא נכנס כלל ולא דומה לנקב או חור בדלת וסגר עליו. ט"ז ס"ק ד'.

צ. ואפי' פתח פתוח לר"ה לא מהני בלילה אלא צריך הישראל להיות ישן בתוכו. ש"ך ס"ק י"ב.

ק. ודוקא כתב לו התקבלתי או זקפו עליו במלוה אבל בלא"ה אפי' קנאו ממנו בפני עדים בדרך מקחן של עכו"ם שלא יוכל אף אחד לחזור מהמקח היין אסור כיינו של עכו"ם. ש"ך ס"ק י"ג מב"י ומרשב"א.

הישראל להוציא היין העכו"ם מעכבו עד שיתן לו מעותיו דינו כאילו לא כתב לו התקבלתי.

הגה: וי"א דבחזקתם תוך חזקתם מותר בכל ענין^ר ויש לסמוך עליו להתירו בהנאה אבל לא לשתייה.

עין משפט ד.ה.

יו"ד סימן ב סעיף ב

ב. מומר אוכל נבלות לתיאבון^ש ישראל בודק הסכין ונותן לו, ומותר לאכול משחיטתו, אפי' ישחוט אח"כ בינו לבין עצמו^ח, ובלבד שיודעין בו שיודע הלכות שחיטה.

ואם לא בדק לו סכין תחילה אסור לאכול משחיטתו עד שיבדקנו בסוף^א.

ג. אין ליתן למומר זה לכתחילה לשחוט אפי' כשר עומד על גביו בלי שיבדוק לו כשר את הסכין תחלה^ב על סמך שיבדקנו בסוף.

הגה: מי ששחט והוציא טריפה פעם אחת מתחת ידיו אם לא הוחזק בכך מותר לאכול אח"כ משחיטתו^ג. ודנים בזה לפי ראות עיני הדיין באדם השוחט

ר. כ"כ הטור בשם בעה"ת, ואפי' ביינו של עכו"ם ברשותו של עכו"ם שדר שם ואין ישראל שדר שם עמו והעיר כולה עכו"ם משום דחותם בתוך חותם הוי כשומר. ש"ך ס"ק י"ד. והט"ז כתב דאין להקל בזה לשתייה רק לענין לקנותו לכתחילה להרויח בו מותר. ש. מימרא דרבא בחולין ג', דלא שביק היתרא ואכיל איסורא, ואפי' הוא לא אכל ממנו דחייש אלפני עיוור לא תיתן מכשול.

ת. כיון שנתונה בידו סכין יפה שוחט שפיר דכל כמה דמשכח היתרא לא אכיל איסורא, אלא שאינו טורח לחזור אחר סכין יפה אם זו פגומה.

א. מ"מ גם אם בדק לו הסכין לפני השחיטה והסכין לפנינו אחר השחיטה צריך בדיקה רק באינה לפנינו כגון שאבדה ואינה לפנינו לבודקה סומכין על חזקתה שנבדקה לפני כן. כ"כ הט"ז בס"ק ב'. ובעינן שיודעים בו שיודע הלכות שחיטה דאם לא כן לא אמרינן ביה רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן. ש"ך ס"ק ו'.

ב. דחיישינן שמא ישכח ולא יבדוק אחר השחיטה ויאכל משחיטתו. ש"ך ס"ק ח'. וכ"כ הרשב"א בת"ה.

ג. משמע אפי' ידוע בודאי בפעם הזו שהוציא טריפה אין מעבירין אותו, וכתב הש"ך דדין זה למדו הרב ממהרי"ק בשורש ל"ג אך דברי המהרי"ק מראין להיפך, והסיק דכל זה באינו ברור הדבר שהוציא טריפה מתחת ידו כגון שהעיד עליו רק עד אחד אבל בלאו הכי ודאי שמעבירין אותו.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהוד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אם כבר נכשל ורגלים לדבר מעבירין אותו.

דף ג:

עין משפט א.	יו"ד סימן ב סעיף ב עין בסעיף הקודם
עין משפט ג.ד.	יו"ד סימן א סעיף א עין לעיל דף ב. עין משפט א